

Οφειλόμενα στην Ιερό Μνήμη του Γρηγόρη

«Αρκετά δίδαξα μέχρι τώρα στα

παλληκάρια μου, πώς να κρατάνε τα όπλα και να πολεμούν. Καιρός είναι να τους δείξω και πώς να πεθαίνουν»!

Με αισθήματα ιδιαίτερης συγκίνησης, μνημονεύουμε και τιμούμε σήμερα, ανήμερα της συμπλήρωσης πενήντα επτά χρόνων από τη μεγαλόπρεπη θυσία του, όλοι μας, ο απανταχού της γης Ελληνισμός, τον ήρωα των ηρώων, τον μέγιστο από τους μεγάλους, τον Αθάνατο Υπαρχηγό του Εθνικοαπελευθερωτικού Αγώνα της Ε.Ο.Κ.Α. 1955-1959, τον Σταυραετό του Μαχαιρά, Γρηγόρη Αυξεντίου.

Και είναι η τέτοια μνημόνευση-αναφορά, ένα αφάνταστα πολύ μικρό δείγμα, έναντι της, επίσης, αφάνταστα πολύ μεγάλης οφειλής μας προς αυτόν, προς τον αδελφό Γρηγόρη, προς τον Γρηγόρη Αυξεντίου της Κύπρου μας, αλλά και του σύνολου Ελληνισμού, ο οποίος, απόλυτα δικαιολογημένα, αποτελεί το καταστάλαγμα του προαιώνιου προγονικού κλέους και εσαεί θα ενσαρκώνει τον πόθο του λαού μας για

ελευθερία και δικαίωση.

Σημειώνουμε, ότι, το να επιδιώξει κανείς, να μνημονεύσει και να τιμήσει τον Γρηγόρη Αυξεντίου, αναμφίβολα δεν είναι εύκολο εγχείρημα. Η ευθύνη για κάτι τέτοιο είναι απροσδιόριστα πολύ μεγάλη. Για τον «Ζήδρο» της Ε.Ο.Κ.Α., επαρκέστερα από όλους μας, η Ιστορία της μαρτυρικής μας νήσου, έχει αποδώσει, κατά τον πλέον αψεγάδιαστο τρόπο τα πρέποντα και τα αρμόζοντα, και, ασφαλώς, δίκαια και επάξια, τον έχει κατατάξει, αφού υπερασπίστηκε μέχρις εσχάτων τη γενέθλια-πατρώα τούτη γη, στο πάνθεον των Αθανάτων της. Γι' αυτό και ο Σταυραετός του Μαχαιρά, αποτελεί, χωρίς τον παραμικρό ενδοιασμό, μια ολοζώντανη Ιστορία, μια ολοζώντανη εθνική κιβωτό.

Παρά το γεγονός ότι δεν ήταν, και ασφαλώς δεν είναι στις προθέσεις μου, να εξιστορίσω τη ζωή, το φωτοβόλο έργο και το μεγαλείο της θυσίας του Υπαρχηγού της Ε.Ο.Κ.Α. -προσωπικά αισθάνομαι πολύ αδύναμος για κάτι τέτοιο- εντούτοις, ταπεινά, και με πολλή διάκριση, κλείνοντας ευλαβικά το γόνυ και καταθέτοντας, με δέος, τα μυρίπνοα άνθη της αγάπης, της εκτίμησης και του σεβασμού μου στην ιερή του θυσία, σταχυολογώ, τα λίγα πιο κάτω, απαύγασμα της μεγάλης και υπέρλαμπρης παρακαταθήκης, της ανυπέρβλητης εθνικής κληρονομιάς, που ο Γρηγόρης Αυξεντίου μας κατέλειπε από τότε, μέσα από το πυρπολημένο, αλλά αέναο κρησφύγετό του στα βουνά του Μαχαιρά.

Μέσα, λοιπόν, από τους εθνικούς θησαυρούς, που ο Γρηγόρης μας κληροδότησε, και έχοντας υπόψη το ιστορικό αξίωμα ότι οι θύμησης και οι ιστορικές μνήμες, σε κάθε περίπτωση, διδάσκουν από το παρελθόν, φωτίζουν το παρόν και καθοδηγούν το μέλλον, επιτακτικό προβάλλει το δικό μας πελώριο χρέος. Χρέος οφειλόμενο, τόσο έναντι των προγόνων μας -και αδιαμφισβήτητα έναντι και του Σταυραετού του Μαχαιρά- όσο και έναντι των επιγόνων μας. Πενήντα τρία χρόνια από την αφθάστου ηρωϊσμού και εθελούσια θυσία του και τριάντα έξι, σχεδόν χρόνια, από τη συμφορά του 1974, η Πατρίδα μας εξακολουθεί να διέρχεται κρίσιμες ώρες, θα λέγαμε τις κρισιμότερες στη μακραίωνη ιστορική της διαδρομή, αφού, αναντίλεκτα, θανάσιμος είναι ο κίνδυνος για την εθνικοθρησκευτική μας επιβίωση, ως Κυπριακός Ελληνισμός, στη γη τούτη των μακαριστών πατέρων μας. Ποιό είναι, ως αποτέλεσμα των εθνικών επιταγών, που ατόφιος μάς παρέδωσε ο Γρηγόρης Αυξεντίου, το χρέος μας προς την Πατρίδα;

Ηγεσία και λαός, λαός και Ηγεσία, όλοι μαζί, αναλογιζόμενοι το τεράστιο εθνικό μας χρέος, θα πρέπει να πορευθούμε το δρόμο της τιμής και του καθήκοντος, αλλά και της εθνικής υπερηφάνειας και αξιοπρέπειας. Το επιβάλλει η Ιστορία μας και το επιτάσσει η κρισιμότητα των στιγμών. Ο Υπαρχηγός της Ε.Ο.Κ.Α. αποτελεί, και εσαεί θα αποτελεί, για όλους εμάς σήμερα, αλλά και για τις επερχόμενες, τις

μέλλουσες γενιές, τον διαχρονικό καθοδηγητικό φάρο. Για πέντε και πλέον δεκαετίες, εμπνέει, διδάσκει και καθοδηγεί τον Κυπριακό Ελληνισμό, αλλά και μεταλαμπαδεύει, από τότε, μέσα από το ηρωϊκό ολοκαύτωμά του στο πανίερο και περιώνυμο κρησφύγετό του, την ατελεύτητη αγάπη, που πρέπει να συνέχει τον κάθε ένα ξεχωριστά, αλλά και όλους μαζί, προς την Πατρίδα μας. Ήταν, είναι και θα είναι, αποδεδειγμένα, η καλύτερη πυξίδα φωτός, ο πιο ασφαλής οδοδείκτης, προκειμένου να βαδίσουμε την τιμημένη πορεία της ένδοξης τρισχιλιετούς και πλέον Ιστορίας μας. Οι πράξεις και οι ενέργειές μας, αν θέλουμε -και ασφαλώς πρέπει να θέλουμε- να επιτευχθεί η απελευθέρωση και η ανάκτηση των ιερών και των οσίων μας, των βωμών και των πατρογονικών μας εστιών και γενικά η δικαίωση της Πατρίδος μας και του λαού μας, τότε μόνο θα αποκτήσουν φερεγγυότητα, εάν ιχνηλατήσουμε με δέος, τα αλήστου μνήμης πεπραγμένα τού Σταυραετού του Μαχαιρά, ο οποίος και αποτελεί την πιο γνήσια και αυθεντική έκφραση του Έλληνα πατριώτη.

Οι Άγγλοι αποικιοκράτες, αγνοούσαν οι αφελείς, ότι ο Γρηγόρης Αυξεντίου, ήταν, είναι και θα είναι έπαλξη απυρόβλητη και πυρφόρα, ιδεώδες και ιδανικό, λάβαρο και σημαία. Αυτοί αγνοούσαν, ας τον αξιοποιήσουμε, λοιπόν, εμείς, που είναι και δικός μας! Δεν γνώριζαν, οι ανιστόρητοι, ότι ο Αθάνατος Σταυραετός του Μαχαιρά, δεν ήταν μόνο χθες, αλλά είναι και σήμερα, και θα είναι και αύριο, ότι ήταν παρελθόν, αλλά είναι και παρόν, και θα είναι και μέλλον, ότι ήταν, είναι, και θα είναι, ολάκερη σχολή και εθνική κιβωτός και εστία. Αυτοί δεν γνώριζαν, ας τον αξιοποιήσουμε, λοιπόν, εμείς! Δεν μπορούσαν να αντιληφθούν οι αμαθείς, ότι ο Υπαρχηγός της Ε.Ο.Κ.Α., ήταν, είναι, και θα παραμείνει, φλόγα που δε σβήνει, δάδα που δεν αναλίσκεται, πυρσός που αυτοτροφοδοτείται και Ιστορία πολύ μεγάλη. Αυτοί ήσαν αμαθείς, ας τον αξιοποιήσουμε, λοιπόν, εμείς! Και για να τον αξιοποιήσουμε, όπως και όσο πρέπει, για το καλό της Πατρίδος μας και του μαρτυρικού λαού μας, επιβάλλεται να μη λησμονήσουμε, ποτέ, το σκοπό της θυσίας του. Και για να μην αποδειχθούμε, όμως, ποτέ, επιλήσμονες του σκοπού της θυσίας του,

Ας πάρουμε μια σταγόνα από το αίμα του

για να καθαρίσουμε το δικό μας.

Ας πάρουμε μια σταγόνα από το αίμα του

για να μπολιάσουμε το δικό μας.

Ας πάρουμε την τελευταία του εκπνοή

για να έχουμε οξυγόνο, να αναπνέουμε χιλιάδες χρόνια.

Ας πάρουμε τις τελευταίες του λέξεις

για να έχουμε να τραγουδάμε

ανεξάντλητα εμβατήρια για τη λευτεριά!

Όσοι πιστοί, λοιπόν, στο εθνικό τούτο προσκλητήριο του ιστορικού χρέους, απόρροια του αρχέγονου, αλλά και του νεώτερου προγονικού κλέους. Το οφείλουμε στην από αιώνες τώρα μεγάλη στρατιά όλων εκείνων -ιδιαίτερα, δε, στον ηρωομάρτυρα Σταυραετό του Μαχαιρά, του οποίου την ιερή μνήμη τιμούμε σήμερα- οι οποίοι πότισαν με το άλικο και καθαγιασμένο αίμα τους το αμάραντο δένδρο της κυπριακής ελευθερίας. Αίμα, που έγινε λίπασμα, και λιπαίνει την πατρώα τούτη και μαρτυρική γη.

Ευχόμαστε, ο Κύριος της Δικαιοσύνης Χριστός, του Οποίου, σύντομα, θα ζήσουμε τη Σταυρική θυσία, αλλά, προπάντων, θα γιορτάσουμε τη θριαμβευτική Ανάσταση, να δώσει, ώστε, η άγια και ευλογημένη ημέρα της εθνικής λυτρώσεως, της λυτρώσεως των εθνικών παθών του Κυπριακού Ελληνισμού, η ημέρα της ανεκλάλητης χαράς των κυπριακών ελευθερίων, να μην αργήσει. Θα είναι το άγγελμα τούτο, το καλύτερο μνημόσυνο προς τον Αθάνατο Υπαρχηγό της Ε.Ο.Κ.Α. τον Σταυραετό του Μαχαιρά, τον Γρηγόρη Αυξεντίου, τον Γρηγόρη των Πανελλήνων. Ο Θεός έστω βοηθός!

Κώστας Πρωτοπαπάς Πολιτικός Επιστήμων

Πηγή: churchofcyprus.org.cy